

Η νίκη της καλοσύνης και της υπομονής

Ας το διαβάσουμε εμείς που παραπονόμαστε

γιά τον σταυρό πού μας βρήκε...

Από Ι.Ν. ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Μια πολύ γλυκιά κυρία, μου διηγήθηκε τα παρακάτω:

-Τον άνδρα μου τον παντρεύτηκα με προξενιό. Όμως χωρίς να το ξέρω, εκείνος αγαπούσε και είχε χρόνια δεσμό με μια κοπέλα, που οι δικοί του δεν την ήθελαν, αλλά αυτός δεν έπαψε ποτέ να την αγαπά.

Παντρευτήκαμε. Η μέρα του γάμου ήταν πολύ όμορφη.

Όμως οι όμορφες μέρες ήταν μόνο τρεις. Από την τέταρτη μέρα και επί δέκα επτά χρόνια η ζωή μου δίπλα του ήταν μια κόλαση. Όταν τον ρώτησα γιατί μου φερόταν τόσο άσχημα, μου αποκάλυψε πως αγαπούσε άλλη γυναίκα κι όχι εμένα. Έπεσα από τα σύννεφα!

-Τότε γιατί με παντρεύτηκες;

-Γιατί με πίεσαν οι γονείς μου. Εκείνη, βλέπεις, δεν την ήθελαν.

-Και εγώ τι φταίω να μου φέρεσαι έτσι;

-Σήκω και φύγε, άμα δεν σου αρέσει.

-Που να πάω; Ντρέπομαι τα αδέλφια μου και τον κόσμο.

-Ε! Τότε κάτσε εδώ και βούλωστο.

Αυτή ήταν η απάντησή του. Μαζί κοιμόμασταν, όταν τσακωνόταν με την άλλη.

Ωστόσο έμεινα έγκυος! Μόλις του το είπα, έγινε θηρίο έτοιμο να με κατασπαράξει! Μου ζήτησε να το ρίξω. Εγώ όμως, δεν το κάνα. Για κανέναν και για τίποτε δεν θα σκότωνα το παιδί μου. Μ' αυτόν τον τρόπο γέννησα τρία κορίτσια.

-Εργάζεστε;

-Ναι! Έχω δικό μου κομμωτήριο. Ποτέ όμως οι πελάτισσές μου δεν με είδαν κλαμένη ή πικραμένη. Ούτε και τα παιδιά μου. Την πίκρα μου την έκρυβα βαθιά μες' στην ψυχή μου, τη μοιραζόμουν μόνο με τον Θεό. Ξέρεις τι σημαίνει να κοιμάσαι με τον άνδρα σου, όποτε τσακώνεται με τη φιλενάδα του;

-Δεν το έχω ζήσει, όμως μπορώ να σε καταλάβω. Καλά, αυτή δεν βρήκε κάποιον να παντρευτεί, να κάνει οικογένεια;

-Παντρεύτηκε, έχει και δύο παιδιά. Αλλά με τον άνδρα μου δεν χώρισαν ποτέ.

-Ο άνδρας της δεν το έχει καταλάβει;

-Δεν ξέρω.

-Τα παιδιά σας δεν έχουν καταλάβει τίποτε;

-Όχι! Πάντα τον δικαιολογούσα, τον κάλυπτα. Αλλά και ποτέ δεν μαλώσαμε. Γιατί ποτέ δεν τον ρώτησα ούτε πού ήταν ούτε γιατί άργησε ούτε αν ήταν με αυτήν. Τίποτα! Όποια ώρα κι αν ερχόταν, αν ήταν μπροστά τα παιδιά, του έλεγα: Καλώς τον Δημητράκη! Και ετοιμάζα το τραπέζι για να φάει.

-Πώς το άντεχες αυτό;

-Δεν μπορούσα να κάνω κι αλλιώς. Έπρεπε να δώσω το καλό παράδειγμα στα παιδιά μου. Ήθελα να μάθουν την αξία του σεβασμού, την αξία της αγάπης, την αξία της υπομονής.

-Και, δόξα τω Θεώ, εσύ διαθέτεις πολλή υπομονή.

Εδώ χαμογέλασε. Συνέχισα:

-Τα παιδιά σου, ποιος σου τα κρατούσε, τις ώρες που εσύ εργαζόσουν;

-Η μητέρα μου. Και ξέρεις πώς τους περνούσα τα μηνύματα για οτιδήποτε ήθελα να αποφύγουν;

-Πώς;

-Τους τα έγγραφα σε κασέτα. Από τον καιρό που ήταν μωρά, έγγραφα κάθε μέρα κάτι

στην κασέτα, την έδινα στη μητέρα μου και της έλεγα να τους βάζει να την ακούνε. Έτσι δεν ένιωθαν πολύ την απουσία μου.

Αυτό γινόταν επί δεκαεπτά χρόνια. Ότι μήνυμα ήθελα να τους περάσω, το παρουσίαζα πως το είχα ακούσει στο κομμωτήριο. Για τα ναρκωτικά, ας πούμε, τους έλεγα πως είχε έρθει μία πελάτισσα στο μαγαζί, που ήταν πολύ πικραμένη, γιατί το παιδί της είχε μπλέξει με κάποιους φίλους, που τον παρέσυραν στα ναρκωτικά. ή άλλοτε πως γνώρισα κάποιο κορίτσι, που έμπλεξε με κάποιο αγόρι και έμεινε έγκυος και από την ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη τής προέκυψαν πολλά δυσεπίλυτα προβλήματα.

Όταν μεγάλωσαν, δεν πήγαιναν στη γιαγιά τους, αλλά προτιμούσαν να καθίσουν σπίτι να διαβάσουν. Τους έλεγα πως, όταν έρθει ο πατερούλης, έπρεπε να του σερβίρουν το φαγητό, να τον περιποιούνται, αφού εκείνος αγωνίζεται για μας, γιατί μας αγαπάει πολύ. Έτσι, κάθε μέρα γυρίζοντας από το σχολείο, θα έβαζαν πρώτα να ακούσουν το μήνυμα της μαμάς.

-Συγγνώμη. Όλα αυτά πώς τα άντεχες;

-Σου είπα: Την πίκρα μου τη μοιραζόμουν με το Θεό, γι' αυτό και άντεχα. Αν συζητούσα με κάποια φίλη τα προβλήματά μου, σίγουρα θα είχα χωρίσει. Άκου τη συνέχεια, για να δεις την κατάληξη.

-Είμαι όλη αφτιά! Ακούω.

-Λοιπόν! Επί δεκαεπτά χρόνια, διακοπές πήγαινα μόνη με τα παιδιά μου. Εκείνος δεν ήρθε ποτέ, με όσα παρακάλια κι αν του έκαναν τα παιδιά. Μια χρονιά, γυρνώντας από τις διακοπές μας, βρήκα μια κασέτα στο κομοδίνο μου, που έγραφε πάνω «Σ' αγαπώ». Παραξενεύτηκα! Τι κασέτα ήταν αυτή; Σκέφθηκα πως θα ήταν για τη φιλενάδα του. Όταν το βράδυ κοιμήθηκαν τα παιδιά, έβαλα να την ακούσω.

Εδώ γέλασε.

-Γιατί γελάτε; τη ρώτησα περίεργα.

-Γιατί η κασέτα ήταν γραμμένη από τον άνδρα μου για μένα!

-Τι έλεγε η κασέτα;

-Πριν σου πω τι έλεγε η κασέτα, θα σου πω τι έκανε πριν.

-Τι έκανε;

-Είχε μαλώσει άσχημα με τη φιλενάδα του και χώρισαν. Πήγε σπίτι και

κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο των παιδιών. Γνώριζε πως τους γράφω κασέτες, πήρε μια στην τύχη και την άκουσε. Κι ύστερα κι άλλες. Έτσι άκουσε τι έλεγα στα παιδιά και συγκινήθηκε. Πήρε λοιπόν και αυτός μια κασέτα και μου έγραψε:

«Συγχώρεσε με για ότι σου έχω κάνει. Τώρα καταλαβαίνω πόσο πολύ σ' έχω πληγώσει, πόσο πολύ σ' έχω ταπεινώσει. Και εσύ ούτε μία άσχημη κουβέντα δεν είπες ποτέ, πάντα τρυφερή και γλυκιά μαζί μου. Άκουσα μερικές κασέτες σου, που μιλάς στα παιδιά μας. Δεν με κατηγορήσες ποτέ. Μόνο καλά λόγια έβγαιναν από τα χείλη σου.

Τώρα κατάλαβα γιατί μ' αγαπούν τόσο πολύ τα παιδιά μας. Σε παρακαλώ, συγχώρεσε με, και σου υπόσχομαι, ό,τι σου στέρησα όλα αυτά τα χρόνια, να σου τα δώσω απλόχερα από εδώ και πέρα. Θα είσαι η βασίλισσα της καρδιάς μου. Σε παρακαλώ, συγχώρεσε με. Αυτή την ώρα που σου μιλάω, πίστεψέ με πως αισθάνομαι πολλή αγάπη για σένα, μου λείπεις. Σ' αγαπώ».

Ακούγοντάς τα όλα αυτά, ένιωσα όμορφα, δυσκολευόμουν όμως να τα πιστέψω. Στη σκέψη μου ήρθαν, σαν κινηματογραφική ταινία, όσα μου έκανε και όσα μου έλεγε. Έτσι με πήρε ο ύπνος.

Όταν γύρισε το βράδυ, τον άκουσα, μα δεν σηκώθηκα, όπως έκανα πάντα, για να του βάλω φαγητό. Έκανα πως κοιμόμουν. Εκείνος ήρθε και ξάπλωσε δίπλα μου, σιγά-σιγά, για να μη με ξυπνήσει και με πήρε αγκαλιά, για πρώτη φορά στα δεκαεπτά μας χρόνια. Και όχι μια απλή αγκαλιά, αλλά πολύ τρυφερή. Με φίλησε απαλά στην πλάτη και ψιθύρισε: «Συγχώρεσε με, σ' αγαπώ!»

Από εκείνη την βραδιά η ζωή μου άλλαξε τελείως. Ο Δημήτρης έγινε άλλος άνθρωπος. Τρυφερός, στοργικός, δεν μου χάλασε ποτέ χατίρι. Με λίγα λόγια γίναμε οικογένεια.

Να ξέρεις πως στη ζωή, όταν αγωνίζεσαι, θα χάνεις μάχες, μα στο τέλος τον πόλεμο εσύ θα τον κερδίσεις.

Και κάτι άλλο: Χωρίς πίστη στον Θεό, δεν έχεις όπλα να παλέψεις!

Πηγή: synodoiporia.gr